

Känn ingen oro och tappa inte modet

Jag vet inte när det hände. Någonstans måste det ha blivit fel. Vid någon punkt i historien tog någon miste och sen blev det bara värre. Allt som tidigare hade varit helt naturligt blev märkligt och så småningom helt fel. Innan det hela gick snett så hade man en annan syn på allting. Man förstod hur det hängde ihop och man anade något större.

Vad talar jag om? Tiden förstås. Gud såklart.

Märkligt nog uppfattar de flesta tiden som en linje. Tiden har så att säga en början och ett slut för många människor och detta trots att alla tecken pekar mot en annan slutsats. Man har en uppfattning om när något började och när något har tagit slut och så där håller man på med det mesta. ”Nu är sommaren slut” säger någon. ”Nu är snart vintern här” säger en annan. Jag kan ge dem rätt till viss del. Jag ser också att hösten är här. Den mest färgsprakande av årstiderna. När naturen sakta dör och vi förbereder oss för mörkret. Här tror jag att vi är nära det som gick snett. På något mystiskt sätt så ser vi att naturen vissnar och sedan drar vi en felaktig slutsats om våra egna liv.

En gång ska vi alla närma oss livets höst och gå mot vinter men vi glömmer hela tiden att efter vinter kommer vår. Vi förstår nästan inte, i vinterns kyla och mörker, att våren ska komma men det gör den år efter år. Med våra liv är det kanske på samma sätt det är bara det att på andra sidan vintern har vi ingen aning om hur det ser ut. Vi har glömt våren.

Vi skulle kunna tänka oss våra liv som ett löv. I början en spirande knopp och en lång stund ett grönt livskraftigt löv. Så småningom så kommer hösten och lövet får annan färg. Det klamrar sig fast vid grenen med alla krafter. Vill sitta kvar. Tvekar att ta språnget mot det okända men får så småningom kanske hjälp av en nordanvind. Det singlar i det okända en stund och når sedan fast mark. Fast mark. För vårt löv en helt okänd storhet. Vårt löv känner endast till den fria luften. Nu har det landat på fast mark.

Jag tänker att det här är en bild av Gud. Gud är allt det där. Lövet, grenen, trädet, luften och inte minst den fasta marken. Alltings ursprung och mål.

I allhelgonatid har jag det här behovet att tänka på livet och det som är större än mig själv. Tänka på alla dem som har gått före mig.

Tiden är inte linjär. Den är cirkulär. Den tar inte slut med mig, den fortsätter. Så är det också med våra liv. Egentligen känner vi till den fasta marken men vi har tillfälligt glömt den. Just nu ska vi sitta på vår gren men när hösten är här kan vi vara trygga i Jesu ord ur Johannesevangeliets 14:e kapitel vers 27: ”Känn ingen oro och tappa inte modet.”

*Lars Frisk, teologistuderande IT-tekniker
Västanfors Västervåla församling*